

денеца, да направишъ мѣсто за други зрънца. Зрънцето постепенно започва да излиза вѣнъ отъ кладенеца.

Следователно, влизането на човѣка въ кладенеца, т. е. въ ограничителнитѣ, въ стѣснителнитѣ условия на живота представя гжстата материя. Такава гжста материя обвива и човѣшкото съзнание. За да се пропука, за да се разкжса тази обвивка, тази черупка на съзнанието, трѣбва да дойдатъ на помощъ влагата, свѣтлината, новиятъ животъ — трѣбва да дойде и любовта. Божията Любовь ще дойде надъ тия условия като върховна сила и ще даде нова насока, ново направление на съзнанието. За тази цель човѣкъ трѣбва да мине презъ нѣколко процеса: да излѣзе отъ хамбара и да влѣзе въ кладенеца, т. е. въ прѣстѣта, дето ще го засипятъ съ още прѣстѣ, докато израсне. Израстването не е нищо друго, освенъ действието на разумнитѣ сили, топлината и свѣтлината, които представятъ вжжето въ ржцетѣ на разумния, който извлича човѣка отъ кладенеца. Половината отъ вашитѣ братя, коренитѣ, ще останатъ въ кладенеца да чакатъ деня на своето спасение. Единъ день и тѣ ще излѣзатъ вѣнъ отъ кладенеца, а други ще отидатъ на тѣхното мѣсто. Повечето хора днесъ трѣбва да излѣзатъ отъ последния кладенецъ, въ който се намиратъ. Той е кладенецътъ на плѣтъта. Като почнатъ съзнателно да се движатъ, тѣ ще излѣзатъ и отъ този кладенецъ.